

KOVA SU PROF. V.RADŽVILO „REAKCINGOMIS PAŽIŪROMIS“

Vilniaus universiteto Tarptautinių santykių ir politikos mokslų institutu (VU TSPMI) intensyviai bandymai atsikratyti profesoriumi Vytautu Radžvilu. Naudojantis politiška motyvuotais dalies studentų skundais, mažinamas V.Radžvilo dėstomų kursų prieinamumas ir apimtys. Tokių sprendimų oficiali argumentacija, jei ja tikėtume, daro gėdą ir universitetui, ir studentams.

Šį pavasarį prof. V.Radžvilas VU TSPMI skaitė Europos studijų magistro programos pirmakursiams įprastą Europos idėjos istorijos kursą. Sėkmingai jį perskaičius ir studentams išlaikius egzaminą, instituto administracija gavo kursą klaususių studentų prašymą šį kursą vietoj privalomo padaryti pasirinkamuoju. Prašymo motyvus ir argumentus atskleidžia toliau pateikiamas visas jo tekstas:

Šano Zamburo nuotr.

noriškai lankytas ir studentų iš šalies, šis kursas ne pirmus metus nukencia nuo Europos studijų programos reformų. Dar prieš kelis metus šis kursas buvo prieinamas dviejų programų magistrantams. Prieš porą metų, kuriant modulinę sistemą, būtent šis kursas paverstas tik vieno iš modulių dalimi ir tapo oficialiai neįprastai. Praktikoje tai reiškė, kad kursą galėjo rinktis tik maža dalis buvusių studentų - tie, kurie rinkosi atitinkamą studijų modulį. Panaikinus nepasiteisinusią modulinę sistemą (dvi sakas skylančią studijų programą) kursas tapo privalomas ir vėl prieinamas visiems studentams. Reaguodama į tai kurso seniūnė kvietė studentus masiškai rašyti individualaus studijų plano prašymus ir taip išvengti privalomo kurso. Šiam planui nepavykus, sulaukta anksčiau pateikto studentų prašymo.

Prašymas buvo svarstomas TSPMI Europos studijų komiteto posėdyje. Prieš jį prof. V.Radžvilas paprašė, kad iš anksto ir raštu būtų patikslinti ir konkrečiau suformuluoti visi studentų pateikto prašymo punktai. Buvo paprašyta atsakyti į kelis klausimus:

■ Kaip dėstomas Europos idėjos istorijos kursas gali būti nesujęs su TSPMI vykdoma ES studijų programa, jeigu Europa ir šių dienų ES dideliu mastu yra kelis šimtmečius trukusios filosofinių idėjų sklaidos ir kovos rezultatas, o šiai idėjai skiriami kursai dėstomi ir laikomi savaime suprantamais geruose daugelio šalių universitetuose?

■ Ką reiškia ne akademinis, bet iš esmės ideologinis kaitinimas „euroskepticiзму“ ir priekaištas, kad viso kurso paslėpta intencija tariamai yra tik siekis įrodyti studentams, jog ES yra žlugusi, kai rimtoje akademijoje literatūroje jau plačiai sutariama, kad neofunkcionalistinis ES integracijos modelis pasirodė nevykęs ir lėmė struktūrinę Sąjungos krizę, kurią įveikti įmanoma tik sėkmingai įvykdžius tokio pat masto ES pertvarką, kurios nepavyko įgyvendinti žlugusios SSRS atveju?

■ Kaip įmanoma studijuoti ir suprasti ES raidą bei adekvačiai suvokti dabartinės krizės priežastis, mastą ir galimus įveikimo būdus bei perspektyvas išsamiai nesuspajinus su Europos idėjos istorija, jeigu autoritetingoje akademijoje literatūroje gelmina ES krizės priežastimi laikoma integracijos „tikslo ir prasmės praradimas“, kuris dideliu mastu radosi būtent todėl, kad, pradėjus įgyvendinti atvirai ekonominę ir technokratinę integracijos strategiją, buvo liautasi domėtis iki XX a. vidurio gyvai svarstytais filosofinių Europos vienijimo pagrindų klausimais?

■ Kuo pagrįstas ir ką reiškia prašyme išsakomas priekaištas dėl paskaitų metu darytų kai kurių ES ir SSRS palyginimų (anaipol neneigiant ir jų skirtumų), jeigu skaitant kursą, tik paklustant įsitvirtinusiame ideologiniame „tabu“ lyginti abu darinius, būtų nusi-

žengta akademinio sąžiningumo ir profesionalumo reikalavimams ir nutylėta juos siejanti akivaizdi ir seniai žinoma idėjinė giminytė, būtent kad įgyvendinamo ES integracijos modelio vienas iš svarbiausių filosofinių šaltinių yra vadinamojo vokiškojo „kritinio“ marksizmo idėjos?

■ Kuo grindžiamas priekaištas dėl dėstytojo subjektyvumo, tendencingumo ir šališkumo, tai yra kokios Europos raidą grindžiančios filosofinės teorijos bei idėjos buvo nutylėtos arba inertiškai paliduyta, kad į studijų programą priimama vis daugiau netinkamai pasirengusių asmenų, nepajėgiančių įsisavinti visavertės, tai yra ne ideologizuotoms ir paviršutiniškos, bet iš tikrųjų universitetinėms ir glioms, Europos studijoms absoliučiai būtinų, bet šiek tiek sunkesnių akademinų disciplinų.

Iki Europos studijų komiteto posėdžio atsakymai į šiuos klausimus nebuvo pateikti. Vis dėlto jo metu dalyvavusi studentų atstovė perskaitė prašymo autorių raštą. Tačiau į prof. V.Radžvilo prašytą atsakyti klausimus jame atsakyta nebuvo. Buvo išsakyta virtinė abstrakčiai suformuluotų kaltinimų ir priekaištų, kurių nepagrįstumas ir melagingumas buvo parodyti jau posėdžio metu. Pagrindinis dėstytojui metamas kaltinimas buvo atvirai ideologinis-politinis: abejojimas ES integracijos sėkme ir šviesia Sąjungos ateitimi.

„Europos studijų programos komiteto nariams teko priminti, kad kaltinimai tarybinės tikrovės iškraipymu ir juodinimu, tarybinės liaudies laimėjimų menkinimu ir „skeptiškas“ netikėjimas komunizmo pergale visame pasaulyje buvo įprastiniai ir grėsmingi „pažangiųjų“ studentų metami kaltinimai, „šviesia SSRS ateitimi“ abejojantiems dėstytojams. Paašikėjo, kad prašymą pasirašę TSPMI studentai tariamai yra tik siekis įrodyti studentams, jog ES yra žlugusi, kai rimtoje akademijoje literatūroje jau plačiai sutariama, kad neofunkcionalistinis ES integracijos modelis pasirodė nevykęs ir lėmė struktūrinę Sąjungos krizę, kurią įveikti įmanoma tik sėkmingai įvykdžius tokio pat masto ES pertvarką, kurios nepavyko įgyvendinti žlugusios SSRS atveju?“

■ Kaip įmanoma studijuoti ir suprasti ES raidą bei adekvačiai suvokti dabartinės krizės priežastis, mastą ir galimus įveikimo būdus bei perspektyvas išsamiai nesuspajinus su Europos idėjos istorija, jeigu autoritetingoje akademijoje literatūroje gelmina ES krizės priežastimi laikoma integracijos „tikslo ir prasmės praradimas“, kuris dideliu mastu radosi būtent todėl, kad, pradėjus įgyvendinti atvirai ekonominę ir technokratinę integracijos strategiją, buvo liautasi domėtis iki XX a. vidurio gyvai svarstytais filosofinių Europos vienijimo pagrindų klausimais?

■ Kuo pagrįstas ir ką reiškia prašyme išsakomas priekaištas dėl paskaitų metu darytų kai kurių ES ir SSRS palyginimų (anaipol neneigiant ir jų skirtumų), jeigu skaitant kursą, tik paklustant įsitvirtinusiame ideologiniame „tabu“ lyginti abu darinius, būtų nusi-

ir profesinė kompetencija liko nepaneigta, o subjektyvumas ir šališkumas nebuvo įrodyti. Studentų prašymas buvo patenkintas remiantis visai kito pobūdžio argumentais. Priimtas sprendimas grindžiamas tuo, kad kursas negali būti privalomas, nes jis pernelyg sudėtingas ir jis netinkamas skaityti dėl skirtingo studentų pasirengimo lygio.

Šitaip skandalingai motyvuodamas savąjį sprendimą, komitetas faktiškai pripažino intelektualinį ir akademinį TSPMI vykdomų Europos studijų nuosmukį. Buvo oficialiai paliduyta, kad į studijų programą priimama vis daugiau netinkamai pasirengusių asmenų, nepajėgiančių įsisavinti visavertės, tai yra ne ideologizuotoms ir paviršutiniškos, bet iš tikrųjų universitetinėms ir glioms, Europos studijoms absoliučiai būtinų, bet šiek tiek sunkesnių akademinų disciplinų.

▶ Visuomenė turi ne tik teisę, bet ir pareigą iškelti klausimą, kam tarnauja Lietuvos politikos mokslas

Iškalbinga, kad, norėdamas išsamiau susipažinti su atsakymais į jo iškeltus klausimus, prof. V.Radžvilas paprašė posėdyje dalyvaujančios studentės perduoti jam posėdžio metu perskaitytą raštą. Tai nebuvo padaryta. Kadangi raštas yra oficialus dokumentas, kuriuo, kaip ir studentų prašymu, buvo grindžiamas Europos studijų komiteto nutarimas, prof. V.Radžvilas prašė Europos studijų programos komiteto, kurio posėdyje dalyvavo ir du TSPMI administracijos atstovai, persiųsti jam minėtą raštą. Tai taip pat nebuvo padaryta. Toks elgesys duoda pagrindo manyti, kad TSPMI administracija pati ne tik iš anksto žinojo apie EK atstovų bė Lietuvos darbuotojos dar prieš pavasario semestrą inicijuotą mėginimą pakeisti Europos idėjos istorijos kurso statusą bei faktiškai pašalinti šį kursą iš studijų programos, bet šiam sumanymui pritarė ir aktyviai padeda jį įgyvendinti.

Kadangi tai yra ne pirmas TSPMI įvykdytas išpuolis prieš prof. V.Radžvilą, kurio, kaip „ideologiškai nepatikimo“ dėstytojo, intelektualinė ir akademinė įtaka stengiamasi sumažinti siaurinant būsimųjų studentų mokymosi našumą ir pakeisti prof. V.Radžvilo skaitomo kurso statusą. Kursas paverstas pasirinkamuoju nutaręs rasti jam kol kas nežinomą lengvesnę alternatyvą. Kadangi prašymo autorių priekaištai Europos idėjos istorijos kursui pasirodė esą nepamatuoti ir niekiniai, nes prašant nebuvo niekaip pagrįsti, jį skaitančio prof. V.Radžvilo dalykinė

pastebimesni mėginimai subtiliais būdais varžyti ir siaurinti akademinę dėstytojo ir mokslinių tyrimų laisvę.

Šiomis priemonėmis pirmiausia siekiama gniaužti ir stabdyti visavertę tautinių ir valstybinių idėjų raišką akademinėje ir viešojoje erdvėje. Kaip ir sovietmečiu, šios idėjos sistemingai šalinamos iš mokyto bei studijų programų ir sąmoningai stumiamos į mokslinių tyrimų lauko paraštes. Jas skleidžiančius dėstytojus ir tyrinėjančius bei plėtojančius mokslininkus stengiamasi marginalizuoti ir nutildyti paverčiant antrajais ir atstumtaisiais akademinės bendruomenės nariais. Tai daroma sąmoningai ignoruojant arba neigiant minėtų idėjų moralinę bei politinę svarbą visuomenei bei valstybei ir menkinant jomis grindžiamų mokslinių darbų kultūrinę bei intelektualinę vertę. Daugėja atvejų, kai iš universitetų ir kitų mokslo įstaigų mėginama „demokratiškai“ šalinti, tai yra pasitelkiant formaliai teisėtus būdus, nepagrįstai atleidinėti „ideologiškai nepatikimus“, tvirtomis tautinėmis ir valstybinėmis nuostatomis besivadovaujančius dėstytojus ir tyrėjus. Taip pat plinta praktika kurti dirbtines kliūtis šias nuostatas išpažįstantiems jauniems ir gabiems asmenims pradėti mokslinę veiklą ir patekti į akademinę bendruomenę.

„Socialinių mokslų išvalstybinimo tendencijos stiprėja ir ryškėja sparčiai didėjančių geopolitinių grėsmių Lietuvaui fone, kai joms atremti darosi kaip niekada svarbus neideologizuotas ir nevaržomas, blaivus ir atsakingas mąstymas ir juo grindžiamas filosofinis ir mokslinis politinės tikrovės tyrinėjimas ir adekvatus jos supratimas bei vertinimas. Ignoruojant ir marginalizuojant tariamai „atgyvenusias“ ir „nebeaktualias“ Tautos ir valstybės idėjas ribojamas ir skurdinamas Lietuvos humanitarinių ir socialinių mokslų tyrinėjimų ir studijų laukus. Kryptingai „valant“ akademinę bendruomenę nuo šių idėjų tyrinėtojų ir skleidėjų, žlugdomas minėtų mokslų srityje sukauptas intelektualinis potencialas ir smukdomas jų intelektualinis lygis. Ištautinant ir išvalstybinant - atsiaistant nuo Tautos ir valstybės poreikių bei strateginių tikslų - šias mokslo sritis, iš tikrųjų yra paneigiama jų tikroji kultūrinė, moralinė ir politinė paskirtis ir prasmė. Todėl ne išvengiamai pakertamas ir šių mokslų gebėjimas atlikti jiems skirtą pagrindinę misiją - prisidėti prie Lietuvos visuomenės sąnaglaudos stiprinimo, skatinti tvarią šalies raidą ir išlikti itin svarbiais Tautos ir valstybės išsaugojimo garantais“ - platesnę problemą įžvelgia V.Radžvilas.

VU TSPMI vykstantis mėginimas „išspręsti Radžvilo problemą“ net studijų kokybės kaina yra tik šis bendrųjų tendencijų apraškas, skatinantį atidžiau pasigilinti ir viso Lietuvos politikos mokslo būklę. Visuomenė turi ne tik teisę, bet ir pareigą iškelti klausimą, kam tarnauja Lietuvos politikos mokslas.

Vilniaus forumas (parengta pagal www.propatria.lt)

Profesionalios meno kūrėjos dienos Ignalinoje

Teatro žmonės sako, kad tauta bunda, kad žmonės jau pavargo nuo seklaus, vien politika ir prekybos centrais įremito gyvenimo. Gediminas Storpirtis džiaugiasi, kad ateina menininkų darbymečio, svarbos ir iššūkių laikas, kad svarbus tampa menininkų atsakomybės klausimas kuriant sektinų pavyzdžių etalonus, išaukštinant asmenybes. Kitaip sakant - žymint būsimą antrojo valstybės šimtmečio kelią.

Naujų laikų pranašu Ignalinoje tapo joje apsigyvenusio meno kūrėja, Rašytojų sąjungos narė Gintarė Adomaitytė. Žurnalistė, prozininkė, eseistė ir vaikų literatūros tyrinėtoja G.Adomaitytė gimė Kaune 1957 m. sausį. Sulaukus devynerių tapo vilniete, nuo 1975 m. - Vilniaus universiteto studente. Studijavo žurnalistiką. Atgimimo laikotarpiu Lietuvos televizijoje vedė daug kam įsiminusių, bet ne visiems vadams patikusią laidą „Toks gyvenimas“, dirbo įvairuose laikraščiuose ir žurnaluose. 1996 m. tapo Tarptautinės vaikų ir jaunimo literatūros asociacijos nare. 2001 m. jos apysaka „Laumžirgį namai“ buvo pripažinta geriausia metų knyga paaugliams. 2003 m. tapo Lietuvos rašytojų sąjungos nare. 2003 m. už pasakus rašytoja apdovanota V.Tamulaičio premija, 2004 m. - Vaizganto premija už knygą „Kelio dulksės, baltos rožės“. 2006 m. knyga „Gražuolės vaikai“ pripažinta reikšmingiausia vaikų literatūros tyrinėjimų ir sklaidos knyga. 2007 m. rašytojai skirta Kultūros ministerijos premija už nuopelnus skaitymui.

Penkiasdešimt antrieji gyvenimo metai rašytojui tapo lemtingi. 2008 m. G.Adomaitytė buvo apdovanota Vaikų literatūros premija už nuopelnus populiarinant vaikų literatūrą. Tais pat metais atsisakė žurnalistės darbo ir atsidėjo kūrybai. Ignalinoje su draugu Mariumi Kraptavičiumi apsigyveno 2008 m. rudenį. Spalio 17 d., kai įsijygame bute pirmą kartą išgėrė bohemistiškai didelį kavos puodą, ji vadina gyvenimo Ignalinoje pradžia. Noras apsigyventi šiame miestyje, dėl jos rašinių legenda jau tapusiame baltame name, kuris, kaip ir daugelis originalių lietuvių namų, po renovacijos prarado išskirtinumą, atsirado ne per dieną ir net ne per metus. Gintarė buvo aktyvi ir sėkmingai lydima irkluojo. Dar vaikystėje atvykdo į Ignalną sportuoti. Ramios, civilizacijos pasiekimų nesuniokotos gamtos apsuptyje sporto stovyklose jį praleido ne vieną vasarą. Bendrabutis, kuriame gyvena, buvo visai netoli baltosio namo... Keičiantis vėj vandenims, bėgant laikui ir namas įgavo prabėmusios vaikystės ir normų nesuvaržyto gyvenimo prasmę. 1995 m. miestyje jį jau lankėsis su literatūrai būriu. Kuo toliau nuo vaikystės, tuo labiau norisi realizuoti jos laiku būklę. Visuomenė turi ne tik teisę, bet ir pareigą iškelti klausimą, kam tarnauja Lietuvos politikos mokslas.

Regimantas Jankauskas nuotr.

vis sparčiau žingsniu žygiuodavo pačėzerėmis, miškais. Ignalniciečiai galvojo, kad neilgai tie keistuoliai džiaugsis miškų dovanotais grybais ir uogomis, neatlaikys ilgų ir tuščių žiemos vakarų. Meno žmonėms vertės kiek kitokios, o socialinio gyvenimo tuštumos - erdvė veikti. Dvi kūrybingos galvos sumastė įkurti Vė[] „Meno bangos“. Taip atsirado galimybė teikti projektus, atidaryti svetainę virtualioje erdvyje.

▶ Tai renginiai, kuriuose neieškai „savų“, bet esi skristi, atleisti

Kol G.Adomaitytė važinėja į susitikimus su skaitytojais įvairiuose šalies kampeliuose, dirba vertinimo komisijose ar padeda pradedantiems kūrėjams, Marius vadina gyvenimo Ignalinoje pradžia. Noras apsigyventi šiame miestyje, dėl jos rašinių legenda jau tapusiame baltame name, kuris, kaip ir daugelis originalių lietuvių namų, po renovacijos prarado išskirtinumą, atsirado ne per dieną ir net ne per metus. Gintarė buvo aktyvi ir sėkmingai lydima irkluojo. Dar vaikystėje atvykdo į Ignalną sportuoti. Ramios, civilizacijos pasiekimų nesuniokotos gamtos apsuptyje sporto stovyklose jį praleido ne vieną vasarą. Bendrabutis, kuriame gyvena, buvo visai netoli baltosio namo... Keičiantis vėj vandenims, bėgant laikui ir namas įgavo prabėmusios vaikystės ir normų nesuvaržyto gyvenimo prasmę. 1995 m. miestyje jį jau lankėsis su literatūrai būriu. Kuo toliau nuo vaikystės, tuo labiau norisi realizuoti jos laiku būklę. Visuomenė turi ne tik teisę, bet ir pareigą iškelti klausimą, kam tarnauja Lietuvos politikos mokslas.

Vilniaus forumas (parengta pagal www.propatria.lt)

ginių net pavadinimai labai saviti: „Ugniažiedė žvaigždė“, „Gintariniai vakarai“ ir pan. Po šiais žodžiais slypinčios erdvės tiesiog kviečia improvizuoti.

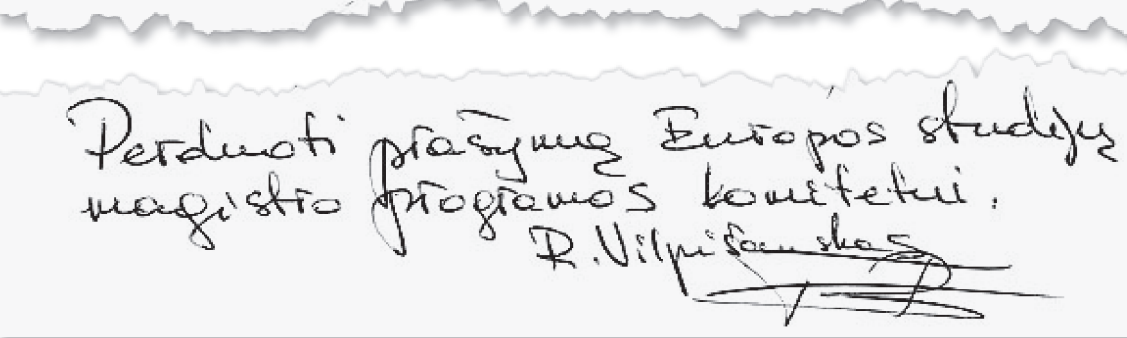
G.Adomaitytė - ne tik aktyvi bibliotekos skaitytoja, bet ir ištikimo pagalbininkė. Kartu su darbuotojais parengė ir įgyvendino projektą, per kurį prie bibliotekos veikiarčio literatū klubo nariai įgijo naujų kūrybiniam darbiui reikalingų žinių, kompetencijų, 2016 m. klubo 30 metų jubiliejui buvo parengta ir išleista knyga „Banguojantys žodžiai“. G.Adomaitytė prisimė kunkią visada teisau provincijos kūrėjo kūrinių redagavimo funkciją. Kas nors turėjo būti redaktorius, profesionalių kūrėjų rajone daugiau nėra, o kiekvienam kuriančiam juo kūriny pats brangiausias... Ir Gintarė, ir Marius - aktyvūs kitų renginių visuose rajono kultūros židiniuose dalyviai. Jie visad turi savo nuomonę, tik ne visad ji visiems pasakoma garsiai. Jie nebijo galvoti, savo pavyzdžiu demonstuoja, kaip galima veikti atokesnių vietovių kultūros lauke. Prisiimdami asmeninę atsakomybę veikia neturėdami nei tam skirtų patalpų, nei orkestrų, nei dar kažin kokių restansų. Daugelis projektų dalyvių renginiams pasirošia jų namuose, ten po renginių būna pavaišinti, pagloboti, pavedžioti po Ignalną ir apylinkes, maloniai išlydėti. Gal net patys sau to neįvardindami formuoja visai naują, neįbūdžtinę ir regionuose dar nelabai suprantamą ir visiškai neapskaitomą, iš individualių paskatų kylančią kultūrinį paslaugų teikimo galimybę. „Miestavai“ žmonės drąsesni, mažiau susaistyti įsipareigojimai atitinkamoms institucijoms, turintys galimybę stebėti pažangiausių kultūros kūrimo ir perdavimo modelius, pagaliau, galintys tapti edukatoriais patiems viešoms kultūrininkams, bet... jų teigiamybės dažniausiai neišnaudojamos.

Dalia SAVICKAITĖ

Prašome, kad prof. dr. (HP) V. Radžvilo dėstomas dalykas „Europos idėja: tapatumai ir reprezentacijos“ būtų pakeistas iš privalomojo į pasirinkamąjį dėl žemiau išvardintų priežasčių:

- 1) Didžioji dalis paskaitų metu aptariamų temų yra menkai arba visai nesusijusios su Europos studijomis (pasakojama filosofijos istorija, o Europos idėjos tematika yra „pritempiama“);
- 2) Dalyko programoje įvardintos temos yra labai plačios, paliekiančios didelę laisvę dėstytojui pasirinkti potemes, literatūrą ir autorius pagal asmenines preferencijas;
- 3) Dėstytojo euroskeptiškos pažiūros iškreipia supratimą apie Europos Sąjungą, taip menkinant visos Europos studijų disciplinos prasmę (ES nuolat lyginama su SSRS; teigiama, kad ES jau žlugo ir pan.);
- 4) Dėstytojo išsakomas subjektyvus požiūris į Europos Sąjungą neleidžia susipažinti su esamu platesniu akademinio diskursu, o tai neatitinka programoje numatyto pagrindinio dalyko tikslo.

Dėl šių priežasčių manome, kad prof. V. Radžvilo dėstomas dalykas „Europos idėja: tapatumai ir reprezentacijos“ negali būti privalomosios Europos studijų magistro programos dalis ir turėtų būti pakeistas į pasirinkamąjį.

„Savaime tokie studentų prašymai nėra retenybė ir gaunami bei svarstomi visuose Lietuvos universitetuose. Tačiau šis prašymas ypatingas dėl keleto aplinkybių. Pirmoji - tai yra jį pasirašiusių studentų sunkiai paaiškinamo momentinio ir kolektyvinio „praregėjimo“ rezultatas. Prašyme nurodomi kurso trūkumai netikėti. Europos idėjos istorijos kursas TSPMI skaitomas jau ne vienerius metus ir dėl jo anksčiau nebuvo sulaukta jokių studentų priekai-

štų. Veikia priešingai - klausytojai šį kursą vertino kaip naudingą ir įdomų, jį savanoriškai lankė kitų kursų ir net kitų programų studentai. Jo turinys šiais mokslo metais iš esmės nepasikeitė. Antroji aplinkybė dar keistesnė: gerokai anksčiau, nei prasidėjo pavasario semestras, kurso seniūnė ragino studentus atsisakyti šio kurso motyvuojant tuo, kad jis esąs „kai kam nepriimtinas“, o egzaminuojant „netinkamai“ vertinamos studentų žinios. Iš anksto

„žinojusi“ kurso trūkumus ir faktiškai skatinusi kolegas jį boikotuoti, studentė pasirodė esanti Europos Komisijos atstovybės Lietuvoje darbuotoja. Kaip paaiškėjo, vėliau ji tapo ir paties „kolektyvinio“ prašymo TSPMI administracijai autore“, - situaciją komentavo prof. V.Radžvilas.

Europos idėjos istorijos kursas ne pirmą kartą atsiduria sunkiai paaiškinamų reformų epicentre. Iki šiol nesulaukęs jokių studentų skundų ir iš tiesų reguliariai sava-